

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

378.27

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

378-27, 1920

Szerző:

Cím: *Enyhítsük a diáknyomort!*

Forrás:

*Nemzeti Újság*Bp.
(Hely)1920 X/3
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfehérváosi házinyomda 1920

Enyhítsük a diáknyomort!

— Haller miniszter akciója a diákjelölti intézmények érdekében. —

Háiba irunk és beszélünk addig a magyar társadalom új kiépítéséről, nemzeti reneszánszról, keresztény térfoglalásról, míg a középosztály jövő generációját, az egyetemi ifjúságot ki nem emeljük a legsötétebb nyomorúságból. Magyarország jövője dől el azon, hogy vajjon van-e a magyar társadalomban annyi faji érzés, annyi önfentartási ösztön, hogy az egyetemi ifjúságot megmentse a nemzet nagy kulturális céljai számára? Ila igen, akkor beszélhetünk új, egészséges, destruktívtól, társadalmi és politikai immoralitástól mentes, gerinces, kulturhivatást teljesítő középosztályról, beszélhetünk a magyar faj jövőnd szellemi és erkölcsi fölényéről. — visszaszerzett, újra meghódított történelmi Magyarországról. De ha nem, akkor mindhiába a mai magyarság verejtékes feltörekvése egy kívülről fenyegető barbár erőszak s egy belülről ránk nehezedő idegen faji uralom nyomása alól, mert végül is erővesztetten fogunk megsemmisülni az ellenséges két malomkő őrli hatása alatt.

Aki a Nemzeti Újságot figyelemmel kísérte, immár tisztában van e kérdés minden részletével, hiszen elsősorban harcolunk a magyar újjászületés nagy reményeinek megvalósítói között. Mi hirdettük, hogy a destrukció sohasem igazta volna le ezt az ifjúságot, ha középosztályt neveltünk volna, ha az ifjúság nevelését nem engedték volna át a Galilei-körök mögött settenkedő szabadkőművészeknek, mely nagyon is tisztában volt azzal, hogy azé a jövő, aki az ifjúságot támogatja, neveli, irányítja, szellemére hatást gyakorol és életpályájának első keszerves nehézségein szerető kézzel segít.

Haller István vallás- és közoktatásügyi miniszter

gyökeres tanügyi reformjainak láncolatába a diákjelölti intézmények támogatása mint egyik legfontosabb láncszem illeszkedik bele. Nem elég az egyetemi numerus clausust megállapítani: lehetővé kell tenni, hogy aki az egyetemre kerül, tanulhasson és minden szellemi fegyverrel felvértezhesse magát. Amit a régi boldogabb Magyarország államiérdeffal elmulasztottak, azt most kell pótolni, sürgős támogatásban kell részesíteni 7000 szegénysorsu és menekült egyetemi hallgatót. A diákmenzák 2650 egyetemi hallgatót látnak el, de még ezer és ezer szegény diák élelmezésének kérdése vár megoldásra. A diákotthonokban 500 főiskolai hallgatót helyezhettek el csupán, a főbincnek lakásra, otthonra, hajlékra van még szüksége, hogy ki lehessen menteni a legszörnyűbb tömeglakások kétségbeesztő helyzetéből.

A lakásügyi hivatal az ifjúság elhelyezésére kijelölte a Közteltek-utcai dohányraktári épületet, ezt azonban nagy átalakításokkal lehet csak lakhatóvá tenni. A Margitszigeti új igazgatósági épületben elhelyezett bölcsész-otthon, a Hajó-utcai medikus-otthon, a Fehérvári-uti, Timót-utcai, Verpeléti-uti és Múzeum-köruti technikus otthonok, a kolozvári egyetem Szegényház-u. és Győri-üti új otthonokban a felszerelés kivétel nélkül kiegészítésre szorul. A kormány által rendelkezésre bocsátott 8 millió korona azonban távolról sem elég, a magyar társadalomnak *kell* tehát mindent megtennie a jövő reménye és a maga boldogulása érdekében. Haller István miniszterségének legnagyobb sikerű alkotása bontakozik ki szemünk előtt s mi bizva bizunk abban, hogy az ifjúság ügye még a nyomorúságba döntött magyar társadalom körében is minden reményt fölülhaladó megértésre talál.

A nemes, nagy, közérdekű cél javára a Nemzeti Újság is elfogad adományokat s azokat a gyűjtőhelyre (Preszler Antal vallás- és közoktatásügyi minisztériumi segédhivatali főigazgató urhoz) juttatja.